

غزل شماره ۱۸۰

ای پسته تو خنده زده بر حدیثِ قد

مشتاقم از برای خدایک شکر بخند

طوبی ز قامتِ تو نیارد که دم زند

زین هتّه بگذرم که سخن می شود بلند

خواهی که بر نخیزد از دیده رودِ خون

دل دروفایِ صحبتِ رودِ کسان بند

گر جلوه می نمایی وگر طعنه می زنی

مانستیم معتقد شیخ خود پسند

ز آشفتنی حال من آگاه کی شود؟

آن را که دل نکشت گرفتار این کند

بازار شوق گرم شد آن سرو قد کجاست؟

تا جان خود بر آتش رویش کنم پسند

جایی که یار ما به شکر خنده دم زند

ای پسته کیستی تو، خدارا به خود مخند

حافظ چو ترکِ غمزه تُرکان نمی کنی

دانی کجاست جای تو؟ خوارزم یا خجند

تفسیر فال

همه‌ی کارها را نباید به شوخی و خنده گرفت، زیرا این رویکرد نه تنها به خود شخص آسیب می‌زند، بلکه می‌تواند تأثیرات منفی عمیقی بر روی دیگران نیز داشته باشد. مسخره کردن مردم یک عمل ناپسند است که ممکن است باعث شکستن دل آن‌ها شود و احساسات و روحیه‌شان را تحت تأثیر قرار دهد. از این رو، لازم است که با احتیاط و احترام با دیگران برخورد کنیم. سخن گفتن با طعنه یا نیش زدن به دیگران نه تنها نشان‌دهنده بی‌احترامی است، بلکه می‌تواند موجب آشفتگی و ناراحتی در افرادی شود که در حال حاضر با مشکلاتی دست و پنجه نرم می‌کنند. باید به یاد داشته باشیم که ممکن است روزی خود ما نیز در موقعیتی مشابه قرار بگیریم و در آن زمان، حس همدلی و همدردی دیگری را بسیار ارزشمند خواهیم یافت. بنابراین، بهتر است از این نوع رفتارها پرهیز کنیم تا همیشه مورد قبول مردم واقع شویم و بتوانیم راه خود را در زندگی پیدا کنیم. تأسفاً، گاهی اوقات ما

فراموش می‌کنیم که هر کس ممکن است روزهای دشواری را تجربه کند؛ لذا باید تلاش کنیم تا دلسوزی بیشتری نسبت به یکدیگر نشان دهیم تا روابط انسانی سالم‌تر و سازنده‌تری ایجاد گردد.

به کوشش : [پارسی دی](#)

منبع تفسیرها: [آلامتو](#) و [سلام دنیا](#)